

barnets biologiske forældre er imod. Kommunen hjemgiver barnet alligevel.

Vi har et utal af eksempler, også konkrete, der har været fremme i pressen, på børn, der bliver anbragt, kaldt tilbage, enten fordi forældrene ønsker at hjemtage dem, eller fordi kommunen ønsker at hjemgive. Det går ikke, de skal anbringes igen, og de skal tages hjem igen, fordi der i vores øjne ikke er den tilstrækkelige beskyttelse af barnet med hensyn til, hvad der er væsentligst og vigtigst i forhold til barnet.

Så jeg synes, der er al god grund til, at Folketinget har de kritiske øjne på, også selv om anbringelsesreformen er ny.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Jeg vil på ingen måde udtale mig om en konkret sag, men jeg vil gerne principielt sige, at jeg synes, det er nok så væsentligt, at man kigger på, hvorvidt der fortsat er et anbringelsesgrundlag eller der ikke er. Jeg synes, det er meget afgørende, at vi har fået stillet nogle krav til handleplaner, altså fået beskrevet, hvad det er, der skal ske i forhold til barnet, og så også bruger det til at afgøre, om en anbringelse skal opretholdes eller ej.

Så vil jeg yderligere sige, at det, jeg synes er rigtig godt ved den statistik, vi får på området, er, at vi vil kunne få et meget bedre kendskab til, hvad det er for nogle forhold, der gør sig gældende bl.a. med hensyn til svingdørsbørnene, altså der, hvor barnet bliver taget hjem og så kort tid efter i virkeligheden ender med at blive anbragt igen. Jeg synes, det må være så forfærdeligt for det barn at opleve at blive flyttet rundt hele tiden, hvis der fortsat er problemer. Vi vil simpelt hen blive meget klogere med hensyn til, hvor mange af de børn, der bliver hjemtaget, der så bliver anbragt igen. Og det vil sige, at vi kan bruge statistikken til at sætte meget mere målrettet ind, hvis der er problemer.

(Kort bemærkning).

Mette Frederiksen (S):

Jo, men altså, i den her konkrete sag kan årsagen til anbringelsen jo være nok så ophørt, hvis situationen er, at barnets biologiske forældre ikke ønsker at få barnet hjem, fordi de ikke føler, de kan magte opgaven. Så er det da fuldstændig absurd, at vi som samfund vælger at sige: Hvad enten du vil det eller ej, kammerat, og selv om dine biologiske forældre er imod, synes vi, at du skal hjem til dine forældre – også selv om de

ikke magter opgaven. Det duer simpelt hen ikke.

Derudover vil jeg gerne sige, at jeg jo møder rigtig mange sagsbehandlere, der fortæller mig – aldrig på skrift – at de får at vide ovenfra, at efter september er der ikke råd til flere anbringelser, eller at de, hvis de anbringer et barn mere i år, skal hjemtage et andet. Der er så mange konkrete eksempler på, at anbringelsesområdet ikke fungerer.

Derfor er det rigtig godt, at vi har fået statistik, især fordi Ankestyrelsens tal for 2006 jo fortæller os, at sagsbehandlingen ikke fungerer. Den er mangelfuld, og børnenes retssikkerhed er sat over styr. Det er derfor, vi skal have fornyede politiske drøftelser og komme de her børn i møde.

(Kort bemærkning).

Socialministeren (Eva Kjer Hansen):

Det er rigtigt, at undersøgelsen viste, at der var en række formelle fejl. Heldigvis var der så ikke basis for at omgøre beslutningerne med hensyn til, hvilken indsats der skulle gøres for børnene. Det synes jeg dog er det vigtigste, når man nu ser på forholdene. Men der er ingen tvivl om, at kommunen skal leve op til de bestemmelser, der er i lovgivningen nu. Det er så også det, vi vil sikre ved at følge det tæt, bl.a. gennem Ankestyrelsens undersøgelser og så i øvrigt dokumentation og statistik på området.

Jeg vil bare understrege, at man ikke i en kommune kan beslutte sig for, at der nu ikke er flere midler til rådighed, og at man så efter september måned ikke vil anbringe nogen børn og unge uden for hjemmet længere. Det vil være klart ulovligt og helt i strid med de bestemmelser, der er på området.

Det er altså vigtigt, at kommunerne tager deres ansvar alvorligt på det her område og prioriterer hele indsatsen over for de truede børn og unge, fordi det jo også nemt vil være sådan, at problemerne kun vokser sig større og bliver endnu vanskeligere at løse, hvis man lader stå til. Det er jo for at imødegå det, at kommunerne har skullet lave en sammenhængende børnepolitik for netop på forhånd at have taget stilling til deres indsats på området.

Kl. 15.45

Tredje næstformand (Helge Adam Møller):

For at kunne imødegå, at folk taler alt for længe, har vi lavet en rød lampe, der lyser. Men social-